

אמנת בצלאל

ליחסי מורים ותלמידים

מבוא

בצלאל הוקם בירושלים על ידי בוריס ש"ץ בשנת 1906 ומטרתו הכשרת חניכים במלאכת האומנות וביצירה האמנותית. במאה שנותיו התפתח בצלאל והתאים את אופי שליחותו אל פני החברה שבה הוא פועל ואל התמורות שחלו בה. עם זאת, חלוציות, פריצת דרכים חדשות, בחינה עצמית ושאיפה למצוינות ולמקצועיות, היו ועודן תכונות היסוד של בצלאל.

בצלאל הוא מוסד לימודי-אקדמי במדינת ישראל, המנוהל ללא כוונת רווח. בשנת 1975 קיבל הכרה כמוסד להשכלה גבוהה המוסמך להקנות לבוגריו תארים אקדמיים. על פי התקנון שמתעדכן מעת לעת, בצלאל שואף להיות "מרכז אמנותי ורוחני במדינת ישראל", באמצעות הקניית דעת בתחומי האמנות, הארכיטקטורה, העיצוב והיודאיקה, והנחלת "ערכי תרבות אחרים". כן להיות "מרכז אקדמי השוקד על פיתוח מחקר ושיטות הוראה". בצלאל גם מבקש לעסוק "בסוגיות הנוגעות לחברה ולנעשה בישראל, כמו גם להתפתחויות ולעשייה בחו"ל". ואכן, בצלאל הוא מוסד אקדמי מוביל בתחומי החינוך, ההכשרה ועידוד היצירה.

בהסתמך על הגדרות שליחותו כמוסד לימודי-אקדמי מתווה דרך, ובגלל טיבם המיוחד של מקצועות האמנות והיצירה, ומתוך התבוננות בוחנת, באים בזה הנהלת בצלאל, סגל המורים והתלמידים לנסח אמנה אשר תחיל את רוח המוסד וערכיו על האנשים החיים ופועלים בו - היא אמנת בצלאל ליחסי מורים ותלמידים.